

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. С., 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско
дело № 20242200500132 по описа за 2024 година

*Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и следващите
от ГПК.*

*Обжалвано е първоинстанционно решение № 53/26.01.2024г. по гр.д. №
3155/2023г. на СлРС, с което е:*

*- осъден Д. Г. М. с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. **, ДА ЗАПЛАТИ
на М. В. К. с ЕГН ***** от гр. С., бул. „Х. б. ** и Ч. В. М. с ЕГН
***** от гр. С., ул. „Д.Д. **, сумата от 700 лева, представляваща
обезщетение за ползване, считано от 01.01.2023 г. до 01.08.2023 г. /7 месеца
по 100 лева на месец/, ведно със законната лихва, считано от датата на
предявяване на настоящи иск;*

*- осъден Д. Г. М. с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. **, ДА ЗАПЛАТИ
на М. В. К. с ЕГН ***** от гр. С., бул. „Х. б. ** и Ч. В. М. с ЕГН
***** от гр. С., ул. „Д.Д. ** на осн. чл. 236, ал.2 от ЗЗД, сумата от 367
лева, представляващи месечни наемни вноски, считано от 01.01.2023 г. до
23.04.2023 г., както следва: от 01.01.2023 г. до 01.02.2023 г. - 100 лева, от
01.02.2023 г. до 01.03.2023 г. - 100 лева, от 01.03.2023 г. до 01.04.2023 г. - 100*

лева, от 01.04.2023 г. до 23.04.2023 г. - 67 лева, както и сумата от 223 лева - обезщетение за ползване за периода от 24.03.2023 г. до 01.08.2023 г., и двете суми ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска;

- **осъден Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. ** да предаде владението на процесното помещение от 10 кв. м., което е част от АПАРТАМЕНТ № 1, ет.1, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. ** и на ииците са присъдени **разноски** по делото в размер на 1 950 лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство

Въззивникът – ответник в първоинстанционното производство, атакува решението изцяло, като постановено в противоречие с процесуалните правила, необосновано и материално незаконосъобразно.

Заявява, че процесуалните нарушения се изразяват в това, че е бил лишен от възможността да ангажира доказателства относно истинските отношения между него и д-р В., син на едната иица, които рефлексирани в наемните отношения по категоричен начин. Съдът констатира, че това лице не е страна по наемния договор и отказал да събира доказателства за това, какво е отражението на контактите му с доктора върху наемния договор с майка му и заплащането на наемната цена. Това нарушение довело до необоснованост на съдебното решение, което е формална и деформирана картина на реалните фактически обстоятелства. Освен това въззивникът заявява и, че решението е необосновано от гледна точка на приетото, че той дължи едновременно наемна цена и обезщетение за ползване. Осъдил го е да заплати два пъти за едно и също нещо, въпреки, че той може да дължи или наемна цена или обезщетение за ползване. Иицовата страна не е формулирала петитумите си като евентуални и съдът буквално ги е възпроизвел, дори с грешка в пресмятането. Също така въззивникът счита, че описаното установява и незаконосъобразност на решението, което противоречи на нормите на договора за наем в гл. IV на, особена част на ЗЗД, както по отношение на диспозитивите, с които е осъден да заплати посочените суми, така и относно осъждането му да предаде владението, по-правилно – държането, на процесния имот.

В решението установил и размера на адвокатския хонорар, заплатен на ииците и възразява, че същият е прекомерно висок.

С оглед изложеното въззивникът иска да въззивният съд да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да даде ход пред въззивната инстанция за събиране на допустимите и необходими доказателства във връзка с всичките му възражения. Евентуално, ако приеме, че не следва да се събират доказателства, да отмени решението на СлРС в една от неговите части, с които е осъден двукратно да заплати една и съща сума и да редуцира дължимия адвокатски хонорар като разноски на ищците, до размер, съответстващ на тежестта на процеса.

Няма заявена претенция за разноски за тази инстанция.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала писмен отговор, с който заявява, че въззивната жалба е неоснователна като цяло. Правилно е посочено, че съдът е постановил свръхпетитум, тъй като са предявени два иска в условията на евентуалност, но съдът е уважил и двата. Поради това въззиваемата страна счита, че е постановено недопустимо решение, което следва изцяло да се обезсили. Няма как да се твърди, че то е частично недопустимо и да се обезсили частично, тъй като не знаят кой иск от евентуално претендираните, е цял да уважи съдът. Заявява, че ако е разгледан непредявен иск, както е в случая, съгл. чл. 270 ал. 3 изр. 3 от ГПК, решението се обезсилва и делото се връща за произнасяне по предявения иск. Относно разноските въззиваемата страна заявява, че същите са в минимален размер съгласно НМАВ. За разноските за тази инстанция заявява, че ищците не са станали причина за нуждата от подаване на въззивната жалба, защото не са предявили такава претенция, която е уважил съдът. Ако въззивната инстанция обезсили решението и върне делото на първоинстанционния съд, не следва да се произнася за разноските за тази инстанция, тъй като не се е произнесъл по съществото на спора, а при повторното разглеждане на делото районният съд следва да се произнесе и по разноските за водене на настоящото дело с оглед изхода му.

В отговора няма направени нови доказателствени или други процесуални искания.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з., въззивникът, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа жалбата, оспорва отговора и иска частична отмяна на решението и

редуциране на разноските на насреещната страна. Заявява, че е нарушено правото му на защита чрез недопускане на събиране на гласни доказателствени средства, което иска да бъде взето предвид от въззивния съд. Претендира разноски по делото, включително присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗА.

В с.з. въззиваемите, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. С писмено становище, подадено от процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК оспорват въззивната жалба, поддържат доводите, изложени в отговора и искат връщане на делото за повторно разглеждане от РС. Претендират разноски за тази инстанция, представят адвокатско пълномощно и договор за правна помощ и съдействие.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването – **частично недопустимо**.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че решението в допустимите си части е **частично неправилно**.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, препраща своята към нея.

Въззивният съд не споделя изцяло правните изводи на РС.

Най-напред, по повод релевираното оплакване за процесуално нарушение от първоинстанционния съд във връзка със събиране на доказателствени средства, следва да се посочи, че такова не е допуснато. Искането на ответника за събиране на доказателства относно

отношенията му със сина на втората ивица и уговорките помежду им, касаещи ползването на процесния имот, излизат извън обсега на доказване. Предмет на спора са наемни правоотношения, чийто облигационен източник е писмен договор, по който това лице не е страна. Отношенията между него и ответника, както и евентуални техни уговорки с предмет наетия имот, не могат да рефлектират върху връзката наемодател-наемател, както понеже третото лице не е страна по договора за наем, така и понеже то няма и вещни права върху имота, нито пък има пълномощия да договаря от името на наемодатели и/или собственика.

Не се спори относно факта на сключване на писмения договор, неговия предмет, цена и срок. Няма спор и относно удължаване на договорния срок до 31.12.2022г., направено с писмено споразумение, както и по въпросите относно продължилото ползване от страна на ответника въпреки противопоставянето на наемодателя, както и относно връчването на нотариална покана на 27.03.2023г., съдържаща искане за връщане на имота и заплащане на дължимата наемна цена или на обезщетение за ползване в размер на наемната цена, считано от 01.01.2023г. до освобождаване на помещението.

Предявени са активно субективно съединени в условията на евентуалност **пет** главни иска, заедно с акцесорни претенции към всеки от тях:

– два главни такива, предявени като основни – иск за заплащане на обезщетение за ползване от 01.01.2023г. до 01.08.23г. с правна квалификация чл. 236 ал. 2 от ЗЗД, допълнителен иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва от завеждането на исковата молба, с правна квалификация чл. 86 от ЗЗД и иск за връщане на наетия имот с правна квалификация чл. 233 от ЗЗД;

- три главни кумулативни претенции, намиращи се в условия на евентуалност спрямо първата група – иск за заплащане на наемна цена до изтичане на предизвестията за прекратяване на договора за наем от 01.01.23г. до 23.04.23г. с правна квалификация чл. 232 ал. 2 от ЗЗД и иск за заплащане на обезщетение за неоснователно ползване от тази дата до 01.08.23г. по чл. 55 ал. 1 пр. 3 от ЗЗД, допълнителни искове - за заплащане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва от предявяването на

исквата молба и иск за връщане на наетия имот с правна квалификация чл. 233 от ЗЗД.

От начина на излагане и формулиране на петитума съдът счита, че е недвусмислена волята на ищцовата страна кои са главните /основни/ и кои – евентуалните претенции. При това положение съдът дължи произнасяне най-напред по главните и ако те бъдат уважени – не се произнася по евентуалните. Съдът е длъжен да се произнесе по евентуалните искове само ако отхвърли главните /основните/.

В случая въззивният съд счита, че главните искове са основателни и доказани.

В договора за наем е уговорен редът за прекратяването му - съгл. чл. 5 това става /извън хипотезите на предизвестие/ с изтичане на срока, а след този момент страните изрично са уговорили, че „договорът може да бъде продължен при същите или други условия **само с писмено** съгласие на страните“. Така първоначалният срок е следвало да изтече на 31.12.2021г. и с допълнителното писмено споразумение от 27.12.21г. срокът е удължен до 31.12.2022г. Безспорно е между страните, че и след тази дата ответникът е продължил да ползва помещението, но не е заплащал наемна цена или някакво обезщетение за това. Това поведение не може да се приведе към хипотезата на чл. 236 ал. 1 от ЗЗД – продължаване ползването на имота след изтичане на наемния срок със знанието и без противопоставянето на наемодателя – по причина, лежаща именно в закрепената уговорка. Щом страните са се разбрали, че продължаването на срока става само чрез писмено съгласие, то липсата на такова се приравнява на несъгласие, тоест – представлява „противопоставяне“ по смисъла на закона. Ако този въпрос въобще не беше уреден с договорните клаузи, тогава действие би породила законовата норма, която замества липсващи такива, тъй като уговорките между страните дерогират общите правила.

Поради това, в случая въззивният съд приема, че се е осъществила хипотезата на чл. 236 ал. 2 от ЗЗД – договорът не е продължен за неопределено време, срокът му е изтекъл на 31.12.2022г., което е предизвикало неговото прекратяване и след тази дата ползването на имота от страна на ответника-наемател е било без съгласието на наемодателя, поради което той дължи обезщетение за това, равняващо се на наемната

цена по прекратения с изтичането на срока договор.

Така за исковия период – 01.01.2023г. 31.07.2023г. се дължи обезщетение в общ размер на 700 лв.

Основателността на главния иск обуславя основателността, а оттам – и уважаването на акцесорната претенция за заплащане и на обезщетение за забава върху сумата в размер на законовата лихва, както е заявено - от предявяването на исковата молба на 02.08.2023г. до окончателното изплащане.

Заявена е и претенция по чл. 233 от ЗЗД – за връщане на наетия имот. Независимо, че формулировката не е прецизна – иска се „предаване на владението“, то от изложеното в обстоятелствената част на исковата молба и от изявленията в представената нотариална покана е видно, че наемодателят претендира връщането на наетия имот, каквото е законното задължение на наемателя след прекратяването на наемните правоотношения, както разписва нормата на чл. 233 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД. След като безспорно се установи, че договорът е прекратен, то за наемателя, продължаващ ползването без да е доказал легитимно правно основание за това, възниква задължението да върне имота, като с оглед характеристиките му като „недвижима вещ“ това връщане може да стане чрез предаване на държането.

Така и този иск е основателен и доказан и следва да се уважи.

Тук следва да се посочи, че тези искове обаче са основателни само по отношение на първата ищца, тъй като единствено тя е страна по процесния наем договор. Договор за наем, сключен от обикновен съсобственик, не поражда права и задължения за другия обикновен съсобственик. Така само тя е носител на материалното право и само спрямо нея се е породило притезанието. Без значение е, че втората ищца е съсобственик на отдадения под наем имот. Този факт е безспорен, с оглед представените писмени доказателства, но това не я прави *par excellence* участник в наемното правоотношение. Само наемодателят – в случая – първата ищца, може да претендира заплащане на наем или обезщетение, а отношенията между нея и другия съсобственик – втората ищца, се уреждат на друга плоскост и не попадат в спорното поле на настоящото производство.

Исковата молба е предявена от двете съсобственички, тоест е налице активно субективно съединяване на всички искове. Доколкото те са обикновени съсобственици и липсват каквито и да е уговорки с длъжника, то съединяването на исковете за паричните вземания не може да бъде в условията на солидарност, а единствено на разделност. Разделността на вземанията е общо начало в правото, фигурата на солидарност съществува като изключение, а активна солидарност е налице когато всеки един от няколко кредитори може да изисква сам цялото вземане, като направеното изпълнение освобождава длъжника спрямо останалите кредитори. Източник на активната солидарност може да бъде само правна сделка, тя никога не произтича от закона и след като в случая няма учредена с договора или чрез друга сделка активна солидарност, това означава, че вземането е разделно и всяка от двете иници претендира половината от него, съобразно квотата си от правото на собственост. Вещното си право те са придобили по наследство от възходящи, както сами са посочили в обстоятелствената част на исковата молба. Независимо, че петитумът не е прецизиран и е заявен общо, съдът се ръководи от обясненията на инициите и от установените по делото факти, които го обвързват при произнасянето. Това от своя страна означава, че щом право да получи наем или обезщетение има само тази иници, която е страна по договора, а като обикновен другар на страната на иници участва и лице, което не е носител на материалното право, то уважаването на имуществената претенция за паричното вземане следва да се постанови само спрямо първата и само за **половината от вземането**, защото инициите са избрали да го предявят по този начин. Съдът следи служебно единствено за правосубектността на иници и за допустимостта на иска, поради което конституира на иницивата страна тези лица, които са го сезирали и дължи произнасяне относно основателността на заявените права спрямо всяко от тях.

Поради това, щом цялата дължима от ответника сума се претендира от двете иници, за които липсва солидарност, това означава, че всяка от тях претендира половината от вземането с оглед равните дялове от съсобствеността. Искът на първата от тях е основателен, а на втората – неоснователен, с оглед изложените по-горе мотиви. Първоинстанционният съд неправилно е приел, че исковете са предявени солидарно от двете иници. Независимо, че е констатирал, че ответникът дължи цялата сума, той не

може да я присъди само на първата иица, тъй като това би представлявало свръхпетитум и тя ще получи половината, с оглед начина, по който са предявени исковите, като поради това тя губи възможността занапред да претендира останалата част.

В обобщение - двата главни и допълнителният иск следва да се уважат в размер на 350 лв. паричната претенция и изцяло – претенциите по чл. 86 от ЗЗД и по чл. 233 от ЗЗД само спрямо първата иица, а спрямо втората – да се отхвърлят като неоснователни.

С атакуваното решение първоинстанционният съд е уважил всички основни главни и акцесорни икове по отношение на двете иици.

С оглед изложеното по-горе, решението следва да се отмени в осъдителната част за присъждане на обезщетение за ползване в размер на 350 лв. и обезщетение за забава в размер на законовата лихва по отношение на иицата Ч. В. М. като неправилно и вместо това да се постанови ново, с което тези икове бъдат отхвърлени като неоснователни спрямо нея.

Решението в частта за осъждането на ответника да предаде владението върху имота също следва да се отмени, тъй като съдът следва да прави разграничение между фигурите на владение и държане и е следвало да съобрази, че претенцията е такава по чл. 233 от ЗЗД и връщането на наетия имот следва да се осъществи чрез предаване на държането му, доколкото в процеса въобще не са релевирани доводи за осъществяване на владение от страна на ответника. Следва да се постанови ново решение по този иск, като ответникът бъде осъден да предаде държането на имота на първата иица, а по отношение на втората – искът да се отхвърли.

В останалите части – за уважаване на първия главен иск и акцесорната претенция спрямо първата иица – М. В. К., решението следва да се отмени за сумата над 350 лв. до 700 лв. като неправилно, а в уважителната част до 350 лв. решението следва да се потвърди, като правилно.

В обжалваното решение първостепенният съд е уважил изцяло и всички предявени в условията на евентуалност главни и допълнителни икове.

Както вече бе посочено в мотивите, произнасяне по евентуалните икове се дължи само в случай на отхвърляне на основните. **В случая**

основните искове са били уважени, поради което съдът не е следвало да се произнася изобщо по евентуалните, тъй като се счита за десезиран с тях. Като ги е уважил, първоинстанционният съд е постановил недопустимо в тази си част решение, което следва да бъде обезсилено като такова.

Тъй като обаче въззивният съд отхвърля основните искове спрямо втората ищца, дължи произнасяне по отношение на евентуалните спрямо нея и доколкото ги счита също за неоснователни, следва да постанови ново решение, с което да отхвърли и евентуалните искове спрямо втората ищца, за предявления от нея размер.

С оглед изхода на спора, разноските за първоинстанционното производство следва да се преразпределят. Доколкото предявените като главни/основни претенции са изцяло уважени, но само тези на първата ищца, а по отношение на евентуалните не се дължи произнасяне, то ответникът следва да заплати на първата ищца половината от общата сума доказани разноски – 50 лв. д.т. и адвокатски хонорар от 1900 лв. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е несвоевременно направено и съдът няма да го вземе предвид. Така на първата ищца се дължат разноски в размер на 487, 50 лв., доколкото, при липса на други данни, съдът приема, че двете ищци са заплатили разноските по равно, а претенцията ѝ е уважена наполовина. Решението в частта за разноските следва да се отмени и да се постанови ново, съгласно посоченото по-горе. Ответникът не е доказал направени разноски за първоинстанционното производство и такива не следва да му се присъждат съобразно отхвърлената част от исковете. На процесуалния му представител се дължат разноски за оказаната безплатна адвокатска помощ по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА за отхвърлената част от исковете в размер на 400 лв.

За въззивното производство, с оглед частичната основателност на въззивната жалба, отговорността за разноски следва да се разпредели съразмерно между страните, като въззивникът следва да заплати половината от разноските за адвокатско възнаграждение на въззиваемата М. К., /които от своя страна са половината от разноските, посочени като заплатени от двете въззиваеми/, или разноски в размер на 250 лв., с оглед

частичната неоснователност на въззивната жалба. На въззивника се дължат разноски съобразно уважената част от въззивната жалба, каквито той е направил за заплащане на държавна такса и следва да му се присъди половината от внесената сума в размер на 12,50 лв. Адвокатът на въззивника е претендирал адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА. С оглед уважената част от въззивната жалба, съдът определя цялото възнаграждение в размера по чл. 7 ал. 2 т. 1 от Наредба №1/2004г. – 400 лв., от която следва да му се присъди половината сума в размер на 200 лв.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА първоинстанционно решение № 53/26.01.2024г. по гр.д. № 3155/2023г. на СлРС **в частта**, с която е осъден **Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. **”, **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. В. К.** с ЕГН ***** от гр. С., бул. „Х. Б. **” и **Ч. В. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „Д.Д. **” на осн. чл. 236, ал.2 от ЗЗД, сумата от 367 лева, представляващи месечни наемни вноски, считано от 01.01.2023 г. до 23.04.2023 г., както следва: от 01.01.2023 г. до 01.02.2023 г. - 100 лева, от 01.02.2023 г. до 01.03.2023 г. - 100 лева, от 01.03.2023 г. до 01.04.2023 г. - 100 лева, от 01.04.2023 г. до 23.04.2023 г. - 67 лева, както и сумата от 223 лева - обезщетение за ползване за периода от 24.03.2023 г. до 01.08.2023 г., и двете суми ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска, като **НЕДОПУСТИМО**.

ОТМЕНЯ първоинстанционно решение № 53/26.01.2024г. по гр.д. № 3155/2023г. на СлРС **в частите**, с които:

- е осъден **Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. **”, **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. В. К.** с ЕГН ***** от гр. С., бул. „Х. Б. **”, сумата над 350 лева до 700 лв., представляваща половината от дължимото обезщетение за ползване, считано от 01.01.2023 г. до 01.08.2023 г. /7 месеца по 100 лева на месец/, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на настоящи иск

- е осъден **Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. **”, **ДА ЗАПЛАТИ** на **Ч. В. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „Д.Д. **”, обезщетение

за ползване, считано от 01.01.2023 г. до 01.08.2023 г. /7 месеца по 100 лева на месец/, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на настоящи иск;

- е осъден **Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. ** **ДА ПРЕДАДЕ ВЛАДЕНИЕТО** на процесното помещение от 10 кв. м., което е част от **АПАРТАМЕНТ № 1, ет.1**, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. **;

- е осъден **Д. Г. М.** да заплати на **М. В. К.** и **Ч. В. М.** направените разноси по делото в размер на 1950 лв., като **НЕПРАВИЛНО и вместо това**

ПО С Т А Н О В Я В А :

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Ч. В. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „Д.Д. ** против **Д. Г. М.** с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. ** **ГЛАВНИ И ЕВЕНТУАЛНИ ИСКОВЕ ЗА:**

- **заплащане** на сумата от 350 лева, представляваща половината от дължимото обезщетение за ползване на недвижим имот, представляващ помещение от 10 кв. м., част от апартамент № 1, ет.1, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. **, считано от 01.01.2023 г. до 01.08.2023 г. /7 месеца по 100 лева на месец/, ведно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба на 02.08.2023г. до окончателното изплащане;

- **заплащане** на половината от: сумата от 367 лева, представляващи месечни наемни вноски, считано от 01.01.2023 г. до 23.04.2023 г., както следва: от 01.01.2023 г. до 01.02.2023 г. - 100 лева, от 01.02.2023 г. до 01.03.2023 г. - 100 лева, от 01.03.2023 г. до 01.04.2023 г. - 100 лева, от 01.04.2023 г. до 23.04.2023 г. - 67 лева, както и сумата от 223 лева - обезщетение за ползване за периода от 24.03.2023 г. до 01.08.2023 г. на недвижим имот, представляващ помещение от 10 кв. м., част от апартамент № 1, ет.1, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. **, и двете суми заедно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба на 02.08.2023г. до окончателното изплащане;

- **предаване** на държането върху помещение от 10 кв. м., представляващо част от АПАРТАМЕНТ № 1, ет.1, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. **“, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА Д. Г. М. с ЕГН ***** от гр. С., ул. „ХХ. ** ДА ПРЕДАДЕ на М. В. К. с ЕГН ***** от гр. С., бул. „Христо Ботев“ № 23 вх.Д ет.1 ап. 2 ДЪРЖАНЕТО на помещение от 10 кв. м., което е част от АПАРТАМЕНТ № 1, ет.1, находящ се в гр. С., ул. „Д.К.С. **“.

ОСЪЖДА Д. Г. М. да заплати на М. В. К. направените разноски по делото за първоинстанционното производство в размер на 487, 50 лв.

-

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно решение № 53/26.01.2024г. по гр.д. № 3155/2023г. на СлРС в **останалите обжалвани части**.

ОСЪЖДА М. В. К. и Ч. В. М. да заплатят на Д. Г. М. направените по делото разноски за въззивната инстанция съразмерно на уважената част от жалбата в размер на 12, 50 лв. платена държавна такса, а на адвокат И. Б. – АК-С., адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

ОСЪЖДА Д. Г. М. да заплати на М. В. К. направените по делото разноски за въззивната инстанция съразмерно на отхвърлената част от жалбата в размер на 250 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____